

Юлія Вікторівна ВЕРНІК,
науковий співробітник
Інституту біографічних досліджень НБУВ (Київ)

БІОГРАФІЧНА ІНФОРМАЦІЯ ЯК ОБ'ЄКТ СОЦІАЛЬНИХ КОМУНІКАЦІЙ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА

У статті аналізується роль біографічної інформації в соціальних комунікаціях сучасного суспільства, значення у світовому інформаційному просторі. Розглядаються основні складові біографічної інформації у суспільствах різного типу: методи обробки, соціальні функції, бар'єри і форми джерел.

Ключові слова: біографічна інформація, соціальні комунікації, інформаційні технології, соціальні мережі.

The article examines the role of the biographical information in the social communications of modern society, the value in the global information space. The basic components of the biographical information in different types of societies: the methods of treatment, social functions, barriers and forms of sources.

Keywords: biographical information, social communication, information technology, social networking.

В статье анализируется роль биографической информации в социальных коммуникациях современного общества, значение в мировом информационном пространстве. Рассматриваются основные составляющие биографической информации в обществах разного типа: методы обработки, социальные функции, барьеры и формы источников.

Ключевые слова: биографическая информация, социальные коммуникации, информационные технологии, социальные сети.

В умовах бурхливого та стрімкого розвитку технологій перетворення інформації в сучасному суспільстві увагу науковців все більше привертають проблеми, пов'язані із соціальними комунікаціями, які, на думку багатьох дослідників, є рушійною силою розвитку суспільства та культури, їх соціально-регулюючими та соціально-конструюючими чинниками, що формують особливе середовище. Зважаючи

на зростаючий обсяг об'єктів, залучених до комунікаційного процесу, сучасне суспільство характеризується стабільним примноженням, прискоренням, ущільненням і глобалізацією зв'язків, збільшенням кількості комунікативних актів. Тим самим перед людиною відкриваються нові можливості для самовираження, які вивільняють її від нещодавніх «природних» обмежень. У такій ситуації особливо актуальними стають питання інформаційного забезпечення, що включає в себе упорядкування та збереження різного типу даних об'єктів соціальних комунікацій, зокрема біографічних, як основи вивчення змісту культури та усвідомлення історичного процесу.

Метою даної статті є аналіз проблем, пов'язаних із визначенням місця біографічної інформації в соціальних комунікаціях сучасного суспільства, її соціальних функцій і значення у світовому інформаційному просторі.

М. Маклюен¹ [7] вважав, що духовний і матеріальний розвиток людства визначають не знаряддя праці, економіка, політика та культура, а те, що лежить у їхній основі, — технології соціальних комунікацій, тобто, комунікаційні канали, якими володіє людство. В залежності від домінуючих каналів, він виділив чотири епохи історії людства.

У першій «дописемній» ері зазвичай використовувалися природні комунікаційні канали, основу яких складало безпосередньо мовлення. Це була епоха людини, що «слухає», а відтак перебуває у гармонії із оточуючим світом.

Епоха писемності (другий етап) характеризувалася зміщенням основного каналу комунікацій на «зоровий», що сприяло розвитку мислення та, водночас, відчуженню від оточуючого світу. Тривалий час усний (ороакустичний) і писемний (візуальний) канали комунікацій знаходилися в умовах рівноваги, яку було порушено з винаходом друкованого каналу передачі інформації.

Так звана, «епоха Гутенберга» дала можливість відчувати не тільки навколишній світ, а й окрему людину, ін-

¹ **Герберт Маршалл Маклюен** (англ. Herbert Marshall McLuhan, 21 липня 1911 – 31 грудня 1980) — канадський філософ, філолог, літературний критик, теоретик впливу артефактів як засобів комунікації. Здобув широку популярність завдяки дослідженню формуючого впливу електричних і електронних засобів комунікації на людину та суспільство.

дивіда. Особисте мислення все більше почало поступатися «книжковим» авторитетам. На погляд М. Маклюена, основні глобальні біди сучасної цивілізації — світові війни, забруднення та знищення природи з одного боку, та інформаційне перевантаження, психічні розлади — з іншого, є наслідком впливу різнобічної друкованої інформації.

Четвертий етап, що тільки-но розпочався, характеризується синтезом «людини, що слухає» та «людини, що дивиться». Електронні засоби комунікації впливають не на окремі органи чуття людини, а комплексно, тобто, повертається «сенсорний баланс» епохи дописемної комунікації. Завдяки сучасним електронним технологіям зв'язку люди набувають можливостей взаємодіяти як із іншими людьми, так і з засобами мас-медіа, незважаючи на просторову віддаленість. Відтворюється первісна єдність колективної свідомості, яку М. Маклюен визначив як «глобальне селище».

У зв'язку із розвитком сучасних технологій комунікацій кардинальним чином змінюється світова спільнота, усе більше суспільств перетворюються у «відкриті», що характеризуються за К. Поппером² [10] динамічністю соціальної структури, високою мобільністю, плюралізмом ідей, повагою до окремої людини. На противагу цьому, закриті суспільства вирізняються традиціоналізмом, авторитарною ідеологією, обмеженою мобільністю та домінуванням суспільних цінностей над індивідуальними³.

Сучасну епоху досить часто пов'язують із домінуванням інформації та знань, які є основною складовою у розбудові глобального інформаційного простору. Вважається, що завдяки високо розвинутій, уніфікованій інформаційно-комунікативній структурі мереж і технологій, можна забез-

² **Карл Раймунд Поппер** (нім. Karl Raimund Popper; 28 липня 1902 – 17 вересня 1994) — австрійський і британський філософ і соціолог. Найбільш відомий працями з філософії науки, а також соціальної та політичної філософії, в яких критикував класичне поняття наукового методу, відстоював принципи демократії та соціального критицизму, яких він пропонував дотримуватися для процвітання відкритого суспільства.

³ Слід відзначити, що деякі науковці (А. І. Абдула [1], Дж. Сорос [13]) вважають, що відкрите суспільство є «нормальною серединою» між двома негативними формами суспільств — закритої та дезінтегрованої, яка характеризується нестабільністю фінансових ринків, розпадом моральних цінностей у політиці, освіті, культурі.

печити сталий економічний розвиток і стабільне соціальне зростання. Вільний доступ до світових інформаційних ресурсів дасть змогу кожній людині повною мірою використовувати власний потенціал і реалізувати свої прагнення.

Незважаючи на окреслені вище переваги глобалізаційних процесів розвитку відкритого суспільства, існують і суттєві небезпеки щодо майбутнього локальних спільнот, зокрема етнічних, і невеликих самобутніх держав. Виокремлюються наступні загрози.

Комерціалізація. Упровадження новітніх засобів соціальної комунікації пов'язане із їхньою комерціалізацією, оскільки капітал є необхідною умовою їх розвитку та вдосконалення. Однак, будь-які вкладення повинні приносити прибуток, тому, монополізовані мережі суперечать вільному розповсюдженню інформації. Такі самі небезпеки можна спостерігати у політичній боротьбі за владу.

Цензура. Цензура, як контроль і обмеження у розповсюдженні інформації існує стільки, скільки існує державність, можливо, і більше. Визнання за державною або духовною владою права на обмеження свободи у поширенні небажаних чи шкідливих повідомлень є загальноприйнятим як у відкритих, так і в закритих суспільствах. Однак, існує суттєва різниця. У першому випадку обмеження спрямоване на забезпечення зовнішньої та внутрішньої безпеки. У закритих, тоталітарних суспільствах цензура водночас, чи навіть більше за те, виконує каральні та репресивні функції. З розповсюдженням новітніх технологій соціальної комунікації також суттєво змінюються і можливості цензури. Контроль відбувається на рівні технічних засобів у вигляді блокування каналів, закриття сайтів, обмеження приватного доступу, покарання за розміщення та використання забороненої інформації.

Порушення приватності. На сьогодні актуальною стає проблема приватності особистого життя кожного користувача електронних технологій. Це стосується мобільного зв'язку, електронної пошти, соціальних мереж, чатів і відеозв'язку, форумів тощо. Так, у звіті Європейської агенції мережевої інформаційної безпеки (ENISA. – Режим доступу : <http://www.enisa.europa.eu/activities/risk-management/emerging-and-future-risk/deliverables/life-logging-risk-assessment?>

searchterm=life+loggi) зазначається, що соціальні мережі не тільки збирають окремі відомості, а й протоколюють життя людини (т. з. life-logging); а на сайті <http://weknowyourhouse.com> згідно [14], на абсолютно правових підставах із загальнодоступної інформації визначаються та публікуються у відкритому доступі дані про фізичне місцезнаходження користувачів twitter.

Уніфікація та стандартизація. Загальнолюдська «електронна» культура стає єдиною та досить уніфікованою, що становить загрозу для вільного розвитку самобутніх національних культур, перетворюючи їх у явища субкультури. Навіть, М. Маклюен пророкуючи майбутнє людської цивілізації як «глобальне селище», уявляв, що в ньому не буде ані індивідуалізму, ані націоналізму. Звідси, виникає супротив у національно орієнтованих громадян щодо уніфікації мережевої культури. У зв'язку з чим виникає проблема крос-культурної комунікації.

Однією із відповідей на останній тип загроз, які несуть сучасні технології глобалізації у відкритому суспільстві, ми вважаємо створення, упровадження та поширення систем біографічної інформації як об'єкту соціальної комунікації. Саме через біографії видатних діячів культури відкривається цінність національної самобутності, духовна спадщина країни, історія краю тощо.

Використовуючи сучасні комунікаційні технології збереження та обробки інформації можливо, на наш погляд, як забезпечити меморіальні функції щодо духовної спадщини суспільства та полегшити публічний доступ до біографій видатних постатей, так і запровадити наукові технології збереження біографічної інформації у повсякденне життя пересічної людини, тим самим задовольняючи потреби кожного у фіксації саме власного минулого у вигляді біографій батьків, дідів тощо та їх оприлюднення засобами глобальної мережі. Реалізація даної ідеї вимагає окремого дослідження.

Осмислення сутнісного і особистісного контексту біографій є необхідною умовою дослідження культури, розуміння відповідних духовних процесів.

Із іншого боку, Г. О. Вінокур [6] бачить призначення наукової біографії не у традиційному розумінні «життєпису», а в історичному пізнанні життєвого шляху людини. При цьому,

предметом дослідження стає особисте життя як динамічне ціле у контексті соціальної дійсності.

Взагалі, інтерес до біографії в людській культурі виник досить давно, зокрема у Стародавньому Китаї життя суспільства й історичний процес розумілися як сукупність біографій, а в Стародавній Греції Плутарх вважав, що треба писати не стільки історію, скільки біографію, тому що вона сприяє живому наповненню історичного матеріалу.

Разом з тим, біографія як історичне наукове знання існує майже сім століть. Вважається, що на відміну від життєписів Плутарха та статичної буденної літератури раннього середньовіччя першу біографію як історію становлення індивідуального духа було написано Св. Бонавентурою⁴ у XIII ст. «Життя Франциска Асизського». Біографія є одним із найбільш поширених способів аналізу духовного життя в історичному контексті. Як метод дослідження він був запропонований В. Дільтеєм, який вважав, що біографія та автобіографія є вищими формами у пізнанні духовного життя людини.

Оскільки біографічна інформація є об'єктом соціальних комунікацій важливим є питання визначення її соціальних функцій. А. В. Соколов [12] серед рівнів соціальних функцій виділяє: ціннісно-орієнтаційний, соціально-прагматичний і буденний рівні. Отже, розглянемо біографічну інформацію на кожному із них. На першому рівні через біографії видатних діячів національної культури задаються загальні та специфічні ціннісні орієнтації та поведінкові норми, розповсюджуються національні ідеї. На соціально-прагматичному рівні біографічна інформація може використовуватися в освітніх і ідеологічних цілях як основа існування та розвитку етнопонаціональної держави. Окрім цього, вона є товаром і виконує меморіальну функцію у суспільстві. На буденному рівні біографічна інформація задовольняє насамперед пізнавальні проблеми, а друковані видання виконують статусні, бібліофільські функції та функції особових реліквій.

Серед методів отримання біографічної інформації виділяють [2]:

⁴ Джованни Фіданца (італ. Giovanni di Findaza; 1218 – 15 липня 1274) — середньовічний теолог, францисканський схоласт, генерал францисканського ордену.

- аналіз особових документів (щоденників, приватних листів, мемуарів, генеалогії, буденних документів, довідок, особових карток, медичних карток, аудіо-, відео- інформації тощо);
- аналіз біографічних творів, що написані іншими авторами (життєписи, енциклопедичні довідки, некрологи, офіційні біографії);
- біографічне інтерв'ю, тобто тривалі бесіди, в яких людина розповідає про окремі події її життя;
- фокус-групи, в яких ведучий збирає різних людей і пропонує їм висловити власні погляди щодо життя тієї чи іншої особи. Особливо важливим останній метод є для неоднозначних життєвих подій.

У біографічному дослідженні важливо визначити ключові моменти життєвого шляху особистості як у культурному, так і соціальному контекстах, коли з прийняттям того чи іншого рішення суттєво змінюється вектор руху у розвитку людини.

При складанні біографії Г. Г. Сильницький [11] пропонує виділяти такі фази:

- підготовчу, яка охоплює початковий період життя і закладає основу особистості. Зокрема, аналізуються формуючі чинники — сім'я, школа, природно-ландшафтне середовище тощо;
- пасіонарна фаза життя, пов'язана із здійсненням людиною основного життєвого задуму. Її можна розглядати крізь етапи діяльності: постановка завдання (мети), рішення або досягнення результату та оцінка досягнутого результату (позитивна чи негативна як суспільна так і особиста);
- редуційна, що характеризується занепадом творчої активності особи.

Найбільше зв'язок біографічної інформації та технології соціальної комунікації виявляється у формах джерел біографічної інформації.

Умовно їх можна поділити на архаїчні, традиційні та новітні. Найвідоміші з архаїчних — папіруси каталогу Александрійської бібліотеки, який називався «Таблиці тих, хто прославився в усіх областях знань, і того, що вони написали».

Серед традиційних джерел виділяють [8]:

- енциклопедії (універсальні, національні, регіональні та галузеві);
- біографічні та бібліографічні довідники та збірки біографій як універсальні, так і спеціалізовані у відповідності до сфер соціальної діяльності;
- періодичні та ретроспективні списки осіб, зокрема тих, хто навчається та службовців;
- некрополі;
- праці з генеалогії, зокрема, родовідні книги та фамільні родоводи;
- архівні фонди установ, особові справи, характеристики, судово-слідчі справи. Особові справи як джерело біографічної інформації можуть бути основою складання баз біографічних та іконографічних даних. Також вони є підґрунтям із створення особових фондів;
- некрологи, в яких основним недоліком як біографічного джерела є відсутність у більшості випадків вказівки щодо дати смерті. Тому незамінним джерелом біографічної інформації вважаються некрологи, в яких міститься не тільки біографічна інформація, а й особливості, цінності та переваги конкретної історичної ситуації. Водночас, вивчення некрологів дає підстави для дослідницького пошуку і збору даних особових фондів. Незважаючи на те, що в радянську та пострадянську епоху до біографій, характеристик із фондів установ і некрологів наявне досить формальне ставлення, все ж, зазвичай робиться наголос на тому, що справді притаманне людині та замовчується те, що їй не властиве.
- особові архівні фонди — щоденники, спогади, листи.

Отже, друкований і письмовий (традиційні) типи документів із біографічною інформацією прийнято поділяти на первинні — особові справи, характеристики, листи, щоденники, некрологи тощо, й вторинні — енциклопедії, довідники тощо.

Із поширенням новітніх комунікаційних технологій відбуваються суттєві зміни стосовно пошуку джерел біографічної інформації. Ці зміни можна розглядати в чотирьох аспектах:

1. Полегшення доступу до традиційних джерел біографічної інформації пов'язується із створенням і публікацією

електронних аналогів друкованих видань. Це стосується вторинних біографічних ресурсів (енциклопедій, довідників).

2. Збагачення друкованих джерел біографічної інформації медіа інших типів — іконографічною, аудіо- і відеоінформацією.
3. Занепад деяких традиційних джерел біографічної інформації (листів, щоденників).
4. Утворення нових джерел біографічної інформації — соціальні мережі, блоги, персональні сторінки (сайти).

Біографічні медіатексти, як правило, інтерактивні. Авторами або творцями ресурсів передбачаються можливості для зворотного зв'язку, діалогу з аудиторією (форуми, коментарі та відгуки тощо). У такому випадку зникають чіткі межі між читанням тексту та його створенням, текст стає колективним. Автобіографічні медіатексти користуються попитом як у їх ініціаторів, так і в читачів, оскільки відповідають інформаційним, компенсаторним, гедоністичним, рекреативним, моральним і т. п. потребам людини. Завдяки інтерактивності вони не стають одноманітними та монотонними. Розважальність і видовищність додають популярності таким джерелам інформації.

Ознаками сучасної медіаінформації є (за В. Кросбі [19]) те, що:

- індивідуалізовані повідомлення можуть одночасно бути доправленими до необмеженої кількості людей;
- кожен учасник бере на себе частину контролю над контентом;

Іншими словами, сучасна медіаінформація набуває переваги як міжособистісної взаємодії, так і масової комунікації, але без властивих їм обмежень.

- передача індивідуалізованого повідомлення більше не пов'язана з обмеженням «не більше однієї людини одночасно»;
- передача повідомлення групі людей тепер дає змогу повністю індивідуалізувати контент для кожного одержувача.

Сучасна медіаінформація (зокрема і біографічна), значно суттєвіше залежить від технологій соціальної комунікації — на відміну від архаїчного та традиційного способів повідомлення. Усі форми соціальних медіа Каплан і Хенлейн [17]

поділяють на шість типів: 1) проекти співробітництва (Вікіпедія); 2) блогосфера; 3) спільноти контенту (типу YouTube); 4) соціальні мережі (FB, ВКонтакті й ін.); 5) світи віртуальних рольових ігор (MineCraft, WarCraft й ін.); 6) віртуальні соціальні світи (<http://www.my-virtual-city.com/>).

Окремий інтерес у контексті нашого дослідження представляють два останні типи. У недалекому майбутньому можна уявити собі, наприклад, біографічний довідник видатних геймерів або «діячів» віртуального міста. На захист цієї думки можна навести вже існуючі науково-популярні праці з біографій «видатних» хакерів. Хоча, досить сумнівною виглядає соціальна та суспільна значущість їхньої життєдіяльності.

Разом із тим, найбільше відношення до біографічної інформації мають соціальні мережі та блоги. Але у випадку перших існує суттєва проблема конфіденційності. За персональними сторінками в соціальних мережах, іменами, логінами, адресами електронної пошти, найчастіше можна скласти досить повний портрет про кожного користувача Мережі, якщо відповідним чином побудувати механізм агрегації цих даних. Слід враховувати те, що згідно останніх соціологічних досліджень у Росії (<http://gtmarket.ru/news/2012/08/20/4900>), яка в інформаційно-технологічному плані відстає від США та європейських країн, вже майже 85 відсотків користувачів Інтернету є членами соціальних мереж.

Користувачі передають у вільний доступ до інтернет-сервісів і компаній різноманітну інформацію, зокрема й біографічну: дати народження, ідентифікаційні номери документів, календарі та розклади, реквізити банківських рахунків, номери телефонів, список родинних і дружніх зв'язків, інформацію про уподобання та захоплення, дані про членів сім'ї та власні етапи життя (місце навчання, місце роботи тощо), історії пошуку, фотографії, списки відвіданих ресурсів, дані про місцезнаходження, бесіди та кореспонденцію зі знайомими друзями, близькими та партнерами, проби голосу, дані про біометричні характеристики, місця дозвілля, коментарі та статті з приводу основних подій у світі, блогах, людях, компаніях і державах, політичні та релігійні уподобання, думки інших людей про них та багато іншого. Таку інформацію можна знайти в мережі Інтернет (в більшій чи

меншій кількості) про кожну людину, не залежно від того чи є вона сама особисто користувачем глобальної мережі.

Суттєві зміни суспільного життя останніх десятиріч обумовлюються насамперед стрімким розвитком новітніх цифрових та інформаційно-комп'ютерних технологій, що масово впроваджуються, в тому числі у сферу соціальних комунікацій. Ці зміни відбуваються як на рівні засобів масової комунікації, зокрема, телебачення, так і в особистісній, професійній, освітній взаємодії тощо, що виявляється у постійному збільшенні інформаційних потоків, інтеграції різнобічної інформації та полегшеним доступом до неї (т. з. «правило трьох кліків»). Дані процеси дають значно ширші можливості в організації збереження та розповсюдження біографічної інформації.

Водночас, неконтрольоване збільшення обсягів різноманітної інформації становить і певну загрозу щодо культурного «шуму», коли важливі, значущі дані розчиняються серед щоденної одноразової інформації типу реклами, «гарячих» новин, «фабрик зірок» тощо.

Отже, ми погоджуємося із думкою висловленою у [12], що разом із масовим поширенням новітніх можливостей соціальної комунікації, абсолютизація могутності електронних засобів, бездумне знищення традиційних документів, книжкових фондів може спричинити не виправний збиток національним культурам і загальнолюдській культурі в цілому. Тому, одним із актуальних завдань сьогодення є така організація збереження культурної спадщини сучасними комунікативними засобами, в якій гармонійно поєднувалося б використання як новітніх, так і традиційних технологій обробки біографічної інформації.

1. *Абдула А. І.* Соціальна реальність та її альтернативи [Текст] / А. І. Абдула // Інтелект. Особистість. Цивілізація : зб. наук. праць. – Донецьк, 2012. – Вип. 10. – С. 66–74.
2. *Беспалова Ю. М.* Биографические исследования в социологии культуры [Текст] / Ю. М. Беспалова // Вестник тюмен. ун-та. – Тюмень, 2004. – № 4. – С. 21–33.
3. *Бориснев С. В.* Социология коммуникаций [Текст] : учеб. пособие / С. В. Бориснев. – М. : ЮНИТИ, 2003. – 270 с.
4. *Вацлавик П.* Прагматика человеческих коммуникаций: Изучение паттернов, патологий и парадоксов взаимодействия [Текст] /

- П. Вацлавик, Д. Бивин, Д. Джексон ; пер. с англ. А. Суворовой. – М. : Апрель-Пресс ; ЭКСМО-Пресс, 2000. – 320 с.
5. *Вернік Ю. В.* Блоги як новітні джерела біографічної інформації [Текст] / Ю. В. Вернік // Наук. праці НБУВ. – К., 2011. – Вип. 31. – С. 626–634.
 6. *Винокур Г. О.* Биография и культура. Русское сценическое произношение. – М. : Рус. словари, 1997. – 186 с.
 7. *Маклюэн М.* Понимание медиа: внешние расширения человека [Текст] / М. Маклюэн. – М. : Кучково поле, 2007. – 464 с.
 8. *Петровская И. Ф.* Биографика: Введение в науку и обзор источников биографических деятелей России 1801–1917 годов / И. Ф. Петровская. – СПб. : Logos, 2003. – 490 с.
 9. *Попик В. І.* Вітчизняні електронні біографічні інформаційні ресурси: сучасний стан, проблеми і перспективи розвитку [Текст] / В. І. Попик // Наук. праці НБУВ. – К., 2007. – Вип. 19. – С. 501–513.
 10. *Поппер К.* Открытое общество и его враги. [Текст] / К. Поппер. ; пер. с англ. под ред. В. Н. Садовского. – М. : Феникс, Междунар. фонд «Культурная инициатива», 1992. – 448 с.
 11. *Сильницкий Г. Г.* Социально-биографические характеристики россиян [Текст] / Г. Г. Сильницкий. – Смоленск : СГПУ, 2000. – 235 с.
 12. *Соколов А. В.* Общая теория социальной коммуникации [Текст] / А. В. Соколов. – СПб. : Изд-во Михайлова В. А., 2002. – 232 с.
 13. *Сорос Дж.* Кризис мирового капитализма. Открытое общество в опасности [Текст] / Дж. Сорос ; пер. с англ. С. К. Умрихиной, М. З. Штернгарца. – М. : ИНФРА-М, 1999. – 262 с.
 14. *Тайны жизни* [Електронний ресурс]. – Режим доступа : <http://deercool-ma.com/opredelit-domashnij-adres-polzovatelya-interneta-legko/.html>, свободный. – Название с экрана.
 15. *Фортунатов А. Н.* Взаимодействие субъектов социальной коммуникации в медиареальности [Текст] : монография / А. Н. Фортунатов. – Н. Новгород : ННГАСУ, 2009. – 338 с.
 16. *Чишко В. С.* Біографічна традиція та наукова біографія в історії і сучасності України [Текст] / В. Чишко. – К., 1996. – 239 с.
 17. *Широканова А. А.* Новые медиа. Спецкурс для специализации «Средства массовой коммуникации» отделения Информации и коммуникации [Електронний ресурс]. – Режим доступа : http://www.ffsn.bsu.by/ffsn.files/caf/k-sk/personal-sk/shirokanova/shirokanovadoc/shirokanova_media.pdf, свободный. – Название с экрана.
 18. *Boyd D.* Social Network Sites: Definition, History, and Scholarship [Text] / D. Boyd, N. Ellison // Journal of Computer-Mediated Communication. – 2007. – Т. 13. – № 1. – С. 210–230.
 19. *Crosbie V.* What is New Media? [Electronic resource]. – Access mode : <http://www.sociology.org.uk/as4mm3a.doc>. – The name of the screen.
 20. *Osgood Ch. E.* The measurement of meaning [Text] / Ch. E. Osgood, G. J. Suci, P. H. Tannenbaum. – Urbana, ILL : University of Illinois Press, 1957. – 264 p.

Вернік Ю. В. Біографічна інформація як об'єкт соціальних комунікацій сучасного суспільства.

Розглядається роль біографічної інформації в соціальних комунікаціях сучасного суспільства, значення у світовому інформаційному просторі. Аналізуються основні складові біографічної інформації у суспільствах різного типу: методи обробки, соціальні функції, бар'єри і форми джерел.

Вказується, що зміни суспільного життя виявляються у постійному збільшенні інформаційних потоків, інтеграції різного типу інформації і полегшенням доступу до неї. Дані процеси дають значно ширші можливості в організації збереження і розповсюдження біографічної інформації. Однак, неконтрольоване збільшення обсягів різноманітної інформації становить і певну загрозу щодо культурного «шуму», коли важливі, значущі дані розчиняються серед щоденної одноразової інформації.

Ключові слова: біографічна інформація, соціальні комунікації, інформаційні технології, соціальні мережі.

Vernik J. V. biographical information in the social communication of the modern society.

Examines the role of the biographical information in the social communication of the modern society, the value in the global information space. The basic components of the biographical information in the societies of different types: method of treatment, social functions, barriers and forms of sources.

Indicated that the changes of public life by the constant increase in the flow of information, integration of different types of information and facilitating access to it. These processes give much more opportunities in the storage and distribution of biographical information. However, the uncontrolled increase of diverse information and is a threat to the cultural “noise” when important, relevant data is simply swamped daily disposable information.

Keywords: biographical information, social communication, information technology, social networking.

Вернік Ю. В. Биографическая информация как объект социальных коммуникаций современного общества.

Рассматривается роль биографической информации в социальных коммуникациях современного общества, значение в мировом информационном пространстве. Анализируются основные составляющие биографической информации в обществах различного типа: методы обработки, социальные функции, барьеры и формы источников.

Указывается, что изменения общественной жизни проявляются в постоянном увеличении информационных потоков, интеграции разного типа информации и облегчением доступа к ней. Данные процессы дают значительно более широкие возможности в организации хранения и распространения биографической информации. Однако, неконтролируемое увеличение объемов разнообразной информации составляет и определенную угрозу относительно культурного «шума», когда важные, значимые данные просто растворяются среди ежедневной одноразовой информации.

Ключевые слова: биографическая информация, социальные коммуникации, информационные технологии, социальные сети.